

VAN OVER DE IESSEL

oktober 2018

met in disse editie:

- *Herman Kampman 'Reggelied'*
- *Femmy Woldman 'Deinkend an...'*
- *Bert Wolbert 'Zölfreflectie'*
- *Co Mateboer 'de Overtoom'*
- *Mineke Mollink 'Woor woont toch..'*
- *Riek van der Wulp 'Verpleegte-uus'*

Colofon

•Joargaank 9, Nummer 04

•Utgave: 1 oktober 2018

•Deur: SchrieversBond Overijssel

Redactie:

- Henk Vos
- Riek van der Wulp
- Lo van der Wulp

Redactieadres: riekenlo@chello.nl (Riek en Lo van der Wulp)

Lay-out: Diny Kloek en Alien Valk

Foto's: Riek van der Wulp en Diny Kloek
of een bi-jdreage van de auteur

Volgende editie: 01-01-2019

Inhold

titel	schriever
Veurblad	
Colofon	
Inhold	
Van de redactie	Riek van der Wulp
Zölfreflectie	Bert Wolbert
Strip: Meneer Achterkamp	Kampman en Mollink
He-j 't al e'heurd?	Diny Groothalle
Ewunnen.	Corry Overmars
Verpleegte-uus	Riek van der Wulp
Gast van aanderweg...	Wim Nijboer
Harfstblaagie	Fenny Martens
Reggelied	Herman Kampman
De Overtoom	Co Mateboer
Een niej begin	Diny Kloek
Daenkend an...	Femmie Woldman
Kört spul...	Jannie Bakker
Woor woont toch...	Mineke Mollink
Noaber(rrr)s Badde	Henk Vos
Suja... suja... kiendtien...	
Lange, leste verael...	Jannie Bakker
Miele	

Van de redactie...

Die lange... lange zoemer is veurbi-j...

Et is alweer veurin oktober en wi-j zullen æcht nog wel wat mooie daegen kriegen , maer op de kelender is et al weer ærfst en dat is goed zo. Et kon toch zo ook niet deurgoan?

Aa-j niet goed tegen wærmte (itte) kunnen, dan aa-j 't disse zoemer niet best, maer een aander zal disse ofgelopen periode de emel inpriezen, want et was ongekend.

't Bregt oe aandere wel an 't denken. Al die veraanderingen in ons milieu, die wi-j zelf as aardbewoners bewærkstelligten, woor eindigt dit?

Maer... VODI 35 leg intussen weer veur oe kloor en wi-j open dat ie oe met mekaere weer ansprek. 't Is ielemoale niet een ærfstnummer e'wörn en dat oeft ook niet altied. Et is veur de redactie ook iedere keer weer een verrassing wat d'r an copy binnenkump.

Utzundering is Fenny Martens, die volgt als ienigste een ærfstblaegien in de wiend. Co Mateboer is nostalgisch bezig ewest. I-j beskref et buzensnieden (biezensnijden) wat vrogger bi-j Gællemuun edoan wörde. Toen 'k et laze kwam bi-j mi-j alles weer noar boven, want in mien jeugd eurde dat bi-j ons d'r gewoon bi-j. Diny Groothalle vertelt nog een keer an ons oe mooi Den Ham wel is en Herman Kampman dut dat van de Regge.

Corry Overmars ef 't niet best ad, dat gevecht met die fruitvliegies vól niet mee. Ek kan et mi-j goed indeinken, want bi-j ons was et net zo. Ie wördn d'r tureluurs van. Maer... now wiet 'k oe 'k et bestrieden muut!

Zo ef iederiene zien of eur gedachten of belevenissen an et digitale pepier toevertrouwd en wi-j open dat alleman d'r wat in kan vienden.

Now ef de redactie nog een vroage an oe allemoale. Onze rubriek 'Suja suja kiendtien' ef nog maer een paer kleinkiederliedties op de plaanke. Aa-j dr nog wat wieten uut oen jeugd en oen woonplaese, zo-j die dan noar de redactie willen mailen? Wel in et dialect ne-tuurlijk.

Ek ope dat de mailbox uutpuult!

Wi-j weinsen oe allemoale een goeie tied toe.

Naemens de redactie:

Riek van der Wulp.

Zölfreflectie

In de media kom ie de leste tied iederbod het woord 'zelfreflectie' teggen. Der bint zölf cursussen oaver. Het wil eagenlijk zeggen dat ie af en too eens good in de speegel mot kieken um der bie stil te stoon hoo as ie der vuur staat. En dat kan dan gaan oaver het wearik dat ie doot, mer het kan net zoa good gaan oaver hoo ie in het dagelijks leaven staat. Oe wearik en leaven evalueren en oe zölf de vroag stellen waar het aandere en misschien better kan. Geregeld kieken in oe eagen zeel, dat is zölfreflectie en doar is helemoal niks met.

Kottens ledde heb ik ne evaluatie maakt van miene honderden geschreven columns. Ik schrief nou al roem dertig joar stukkes. Alles zit in 'n paar klappers opslagen.

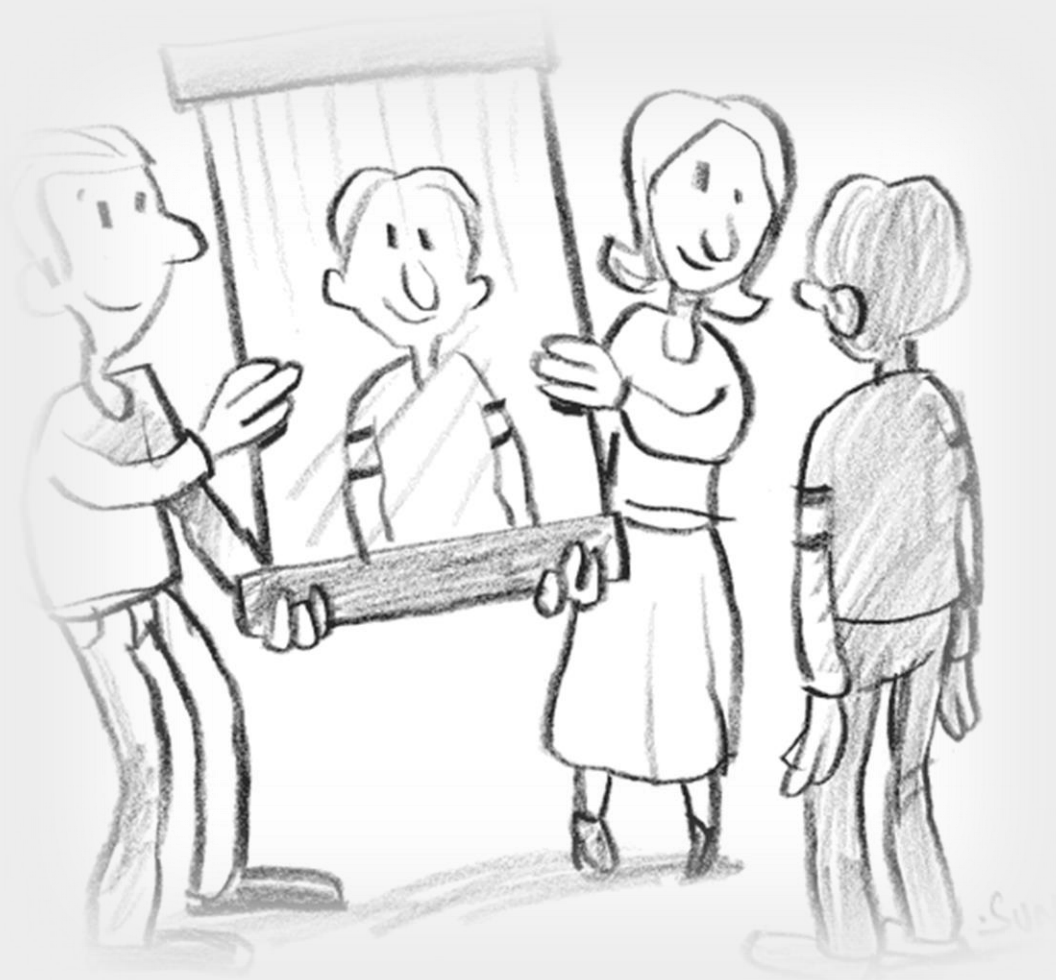
Nou betrap ik mie der op dat miene stukkes de leste joaren vaak nen nostalgischen inslag hebt. Vaak besprek ik zaken dee spölt in disse tied en maak vergelijkingen met beleavenissen oet miene jonge joaren. Ik zet ze dan teggen mekaar of en trek doar ne conclusie oet. En nou deank ik dat dit verschiensel te maken hef met de leeftied. Doar bin ik hoast wal zeker van, want dit joar hop ik zeuwentig te wörden en nostalgie geet dan onwillekeurig ne rol spöllen. Woarmet ik nich altied wil zeggen dat het vroger better was as nou, wisse nich.

Doo ik in 1999, tehoop met Jan Swennenhuis vuur Tubantia de column Doemspiekers, (waarbie 'Doemspiekers' steet vuur 'punaises /speldenprikken) begun te schrieven, wadden Jan ziene columns bienoa altied ne prachtige vergelijking van actuele situaties in disse tied met dee oet ziene jonge joaren. Jan kon op ne biezuudere en begriepbare wieze ziene geveulens en jeugdherinneringen op papier zetten. Mer mangs dachten ik dan wal eens: 'Beste Jan, mot dat nou altied, dat van vroger der bie halen'. Ok Gerrit Kraa, dee nou, noadat Jan in 2016 oet de tied is kömmen, met mie tehoop schrief en ok 'n jongsten nich meer is, hef vaak ziene nostalgie en valt doar vaak op terug. Begriepelijk.

En nou betrap ik miezölf der op dat ik dat ok doo. Het gekke is dat het vanzölf geet. Je komt wat teggen in de maatschappij of leefumgeving en ie wilt doar wat oaver schrieven. Leefst luk kritisch, of met nen kwinkslag. Mangs as het past 'n verhaal vertellen of ne bosschop duurgeven. En dan koomp der vaak in oe deanken ne anekdote of gebeurtenis vuurbie van vroger dee dan precies past in het pleatke dat ie wilt weergeven. As ik dan zo aan het evalueren, zeg mer an het prakkezeren bin, of nog better gezegd in de speegel kiek, zee ik dat aandere wat jongere columnisten, weerum kieken noar ear jeugd too.

De aandere kaant is dat ok de leazers van Doemspiekers in leaftied met greuit. Oet ervaring wet ik en dat vernem ik ok an de reacties van de leu um mie hen en dee op 'n column reageert, dat zee ok ear nostalgie en herinneringen oet vroegere tieden hebt. Dus ie doot ze der 'n plezeer met um, duch mie, af en too eens weerum te kieken en te vergelieken met vandaag de dag. Herkenbaarheid is 'n groot good. Mer toch, um zoa völ möggelijk, alle generaties an te spreken, wil ik noa disse zölreflectie miene columns luk anpassen. Bie de tied blieven, kieken of het lukt.

Bert Wolbert -Oldenzaal-

© JK

Meneer Achterkamp

© JOHAN & KRIS

DIE VERREKTE
STRUUKROVERS
OOK AALTIED...

He-j 't al heurd?

Zoas de VODI-leazers zachies an wel zult weten woon ik in het wonderschone

dorp Den Ham in Overijssel.

In 2018 is Den Ham 200 jaar burgerlijk zelfstandig, hetgeen op verschillende manieren wordt herdacht, zo was der in juli en augustus een expositie in het [Middendorpshuus](#).

Op de vraag of ik daar een bijdrage aan wil leveren maak ik een gedicht met als verrassende ☺ titel: Den Ham.

Het is 'n variatie op het lied '[Den Haag met je lege paleizen](#)' van Paul van Vliet en de achtergrondgedachte is het beeld 'He-j 't al e'heurd?' van de Hammer kunstenaar

Kees Huigen, op 'n Brink in 'n Ham.

Met dit beeld wil Huigen het sociale met-learn (medeleven) weergeven in de dorpsgemeenschap, waar de mensen nog niet anoniem aan mekaar vurbij leeft.

Twee boerties neemt uitgebreid de tijd om het leste nieuws uit te wisseln.

Op de volgende bladzijde het gedicht, dat ik eigenlijk deels in het Nederlands had e'schreem,

maar veur VODI zo goed en kwaad as het ging helemaal in de streektaal.

Zo, wel genoeg reclame veur mien geboortedorp, toch?

Met vriendelijke digitale groeten uit 'n Ham,

Den Ham

'n Ham hef zeker weten een paar fijne dingen
 woar-’j mooi gevuulig en echt lekker van kunt zingen
 het [Hammer Schouwspel](#) teunt oons jaarlijks de historie:
 het *oald Den Ham* van eeuwen her in ware glorie
 rondom de dorpsbrink en rondom de oale kark
 waan iej oe eeuwen her, een meesterwark!
 Twee eeunw zint verstreken noa zelfstandigheid
 noe is het tied det an Den Ham een vâssie wôrdt e’wijd

Den Ham, met oew vriend’lijke meansen
 Den Ham, in het oosten van ’t laand
 Den Ham, woar de meansen mekaar *goei’ndag* weansen
 de *noaberschap* scheidt een natuurlijke baand
 Den Ham, weinig standen en rangen
 Den Ham, woar toch iedere dag iets gebeurt
 iej kunt oew karakter in vijf weurdties vangen
 in det bettie umzichtige
 mangs wat veurzichtige
 aait evenwichtige: *He-j’t al e’heurd?*

Diep in de hâttē van de Hammenaren
 zit het *nearig* te wean, umzien noar mekaar en
 ook hier mut iej warken um geld te verdienen
 oew best doen um God en de mensheid te dienen
 tweehonderd joar autonoom maar toch steeds haand in haand
 met mekaar en de weareld in mooi Twenteraand
 vandoar det vandaage dit festijn wôrdt herdacht
 en een feestelijk vâssie veur Den Ham is bedacht

Den Ham, met oew vriend’lijke meansen
 Den Ham, in het oosten van ’t laand
 Den Ham, woar de meansen mekaar *goei’ndag* weansen
 de *noaberschap* scheidt een natuurlijke baand
 Den Ham, weinig standen en rangen
 Den Ham, woar toch iedere dag iets gebeurt
 iej kunt oew karakter in vijf weurdties vangen
 in det bettie umzichtige
 mangs wat veurzichtige
 aait evenwichtige: *He-j’t al e’heurd?*

* * Diny Groothalle – Den Ham

Ewunnen!

Eigenlijk bin ik niet aat-draangd, mar as et zomer is dan komm ze weer en zie bliém tut an de àrfst toe , die kleine pestkoppm, die zwevers, die oen ele uus innemm of et van eur is.

O nee, zie zweevm niet snel, et lek wel o'j ze zo pakkn kunn mar det lukt oe never nooit. Dúzend keren e'k et al probeert mar nee, zie bin mi-j altied te rap of, of ik bin te troag.

Utdagend goan ze met een köppeltien vrienden op een anrechkàssien zitten wachten tut ik ze met mien vochtige doek umziépe goa ellepm.

Mis... gieniéne e'k der te pakken, allemoale vlieëng ze dansend umme mi-j en. As ze een gezichte zoln em dan lachten ze mi-j in de snoete uut, det weet ik zeker. Moordneigings krie'k van ze en die wil ik elemoale niet em.

Ik zegge dan teeëng mi-jzellef: "A'j der weer iéne zien dan mu'j denken det et zo'n klein vliegien is wat a'j bi-jtoeren wel ies in oen oge zien en met beweeëgt a'j met oen oong drei-jn."

En waarachjant det ellept, dan wor ik niet zo eel àrg niedrig.

Ik bin de ienigste niet die last ef van die krengen, et is bi-j ons in de buurte oaste alle daang et gesprek van de dag.

Tips bin der zat, mar of ze ellepm?!

Alles in en um uus eb ik ermetisch of-esleüten, mar leg der effm wat op et anrech -en et gef niet wat et is- dan zitten ze binn de körtste keren der op en dansen der um-en. Argens zal ier of doar nog wel een pieterig klein gatiën zitten waar ze toch deur kunn. Zie vinn et vaste gezellig bi-j ons.

Veurlest eurden ik een tip die mi-j wel wat lèèk. In een glas een loage azien en det vermengen met wat ofwasmiddel. Simpel en doeltreffend worn der ezegd. Now et is inderdoad simpel, et glas met in-old stund binnen iéne minuut kloor en now mar ofwachten of ze der van snuupm zoln, want dan gingen ze verzoepm.

Ik bin in de keúken goan zitten umme mi-jn plezier der an te belèèmm. Mar wat een teeëngvaller, zie gingen op de teeëgels zitten en dansten der wat um-en.

Noa een allef ure was ik der wel zat van en bin noar de kamer egoan.

Morn mar ies weer kieken.

De andere morn kom ik in de keúken en mien eerste leupien is noar 't anrech.

Wat sketst mi-jn verbazige? Ie kun et geleum of niet, de boadem van et glas lag vol met verdrunken fruitvliegies. In det iéne rustige nachien!

Ik eb der met leedvermaak en genoeg en wel vief minuten noar stoan kieken.

Corry Overmars -Hasselt-

VERPLEEGTE-UUS

Vandaege za 'k weer noar oe toe.
Gedachtn gliern al weer oe
'k oe an zal træffn.
Mien ærte skrukkel, toch bereid.
Een grote bærg onzekereid.
't Duurt nog effn!

't Is mien beurte en mien tied
en eigenlijk wil 'k nog niet.

't Beklemd mi 'j zo, door an oen stee.
Ek neme fruit en woordn mee,
toch bin wi 'j stille.
Wi 'j raekn eevn mekaere an,
't is iets wat tussn meinsn kan
en wi 'j ebbn wille.

Oe oogn zakkn zæchies neer,
de sloap die overvælt oe weer.

Onzeker kiek 'k eempies rond.
Mien oogn dwaeln langs de grond,
blievn dan weer stoekn.
'k Zie enkel maer ontluustering,
't angt dr as een fluustering
in alle oekn.

As ek ie ienmaal old zal weezn,
zal ek dan zo mien leevn?
Opies de zonne langs 't gerdien.
't Is dan dat wi 'j mekaere vienn
en saemn zien wi 'j:
Een elder kruus door op de waand.
't Stet dr as een onderpaand
veur oe en mi 'j!

Riek van der Wulp-Genemuiden

GAST VAN AANDERWEG ... Wim Nijboer uut Mastenbroek

Te laete !?

Et was allemoale goed verloopn, de begrafenisse van Oma van de Meuln.
 Begraamn op et kleine kaerkòffien in de buurtskop; kon ze toch nog dichte bi-j uus bliemn. Wat waarn dr een boel meinsn e west um ofscheid van eur te neemn.
 Gretha van de Meuln was een geziene vrouwe, zie ad in in eur waerkzame leem iel wat meinsn met raad en doad bi-j e stoon niet allient in de familie mer ook de krink doar um en.
 En et is kleindochter Jennita die zich noa de begrafenisse get ummekleedn.
 Intens verdrietig is ze umdat zie ook Oma muut missn. Oma was wel zo'n lieve vrouwe, altied ko-j bi-j eur teraechte a-j probleemn addn.
 En al was ze op oge leeftied, zie ad altied een jeugdege geest òlln.
 "Ek bin toch ook jonk e west" zee ze dan, "al was dat in een aandere tied".
 Wat addn ze mooie gespraekkn e voerd en wat ad ze vaeke wieze road van Oma e kreengn, want et vaelt soms niet mee um volwassn te wòrn.
 Oma besleut dan altied met de woordn: "Leert dit now van mi-j mien kiend."
 Troann kwaamn op ni-j te veurskien, Oma te muun missn was aerg, mer dat iene was nog arger.
 Snikknd zee ze neer op eur beède. Dat iene ad ze Oma nooit durvn te vertelln, Loat stoon eur um vergeving vroangn.

Et kwam eur weer elder veur de geest.
 Zie ad op eur meniere geld neudig ad veur t skoelfeest en pappe en mamme òlln t altied mer bi-j t zakgeld; as ze um een extragien vreug was et steevaste: "Wi-j vienn dat t genog is".
 Toe ad ze tien euro uut Oma eur pottemenee aelt, zonder te vroangn.
 Zie was t er mooi mee e red. Wat ad ze dr spiet van ad, et geld was zo op ewest.
 En veur zich zelf wus ze et, zie most Oma opbiechtn .Mer iedere keer as ze dat van plan was durfde ze niet, wat zol Oma wel niet van eur deinkn?
 Soms dacht ze ,och zo aerg was et toch ook niet? Miskien ad ze et niet iens e maerkt en een tientien kon ze toch wel missn? Mer doar gunk t niet umme, zie ad Oma bedreungn, een vrouwe die zovule met eur op ad.
 Now kon ze t niet meer goed maakn now was t te late.

T Was net of eur keel dicht e skroeft wòrde.
 Oe kon ze ooit dat skuldgevuul nog kwiet wòrn?

Opiens wet ze wat eur te doen stet, ze gunk noa t eetn nog eem noar kaerkof, nog eem noar oma toe en zaeng oe of et eur speet.
 As eur moeier an t eetn kookn is floept Jennita de tuin in en snet wat bloemn of, een raer gevuul bekròp eur: Wol ze op zon meniere de skuld ofkoopn?
 Zie knupt de bos bloemn onder de snelbienders van de fles.
 Mer wat mos ze teeng Mamme zaeng? "Ek goa nog eem noar oma".
 Dat zolln ze allemoae toch raer vienn? De stemmige an toafel is bedrukt. Jenita s bruurties die aandere altied et grootste woord em, eetn stilzwiengnd un bòrd leeg. Bin ze nog met un gedachtn bi-j de begrafenisse? Deinkn ze nog an oma? Troann braandn weer achter eur oogn, ze kan ze niet teeng oln en geluudloos vaaln ze op eur aandn.
 Mamme kek eur an en un oongn ontmoeten mekaere, mamme knikt eur begriepnd toe.

As Jennita noa t eetn de jasse anskòt, ròp ze noar de keukn: "Ek goa nog eem noar Rianne!"
"Koom ie niet te laete weer, ie muun mòrn weer noar skoele".

Jennita aelt eur fies uut de skure en ziet dat et al skiemerig wòrdt mer zo aerg is dat ook niet gin iene oeft te zien dat ze now nog noar de begraafplaasse get. Et is mer een klein eindtien fiesn.

Och doar goan dan wel van die veraeln dat a-j oe s oams en s naches niet op een kerkhof mos loatn zien: Dwaellichtn die rondstruindn en geestn die rondspoektn en ofzichtig kondn krijsn.

Ze gleufde dr niks van. Dat was oldewievnproat.

Zie zet eur fies teengn d eege en lòp noar et toegangsekke. As ze t ekki lòs dut skrikt ze, een voegel vlòg met vule kabbaal uut d eege.

Toch wel een bietien eng, zo allienig in t skiemerdonker, mer dr zal ier vaste gieniene meer ween, dat wus ze wel zeker.

Een wiendvlage die veurbi-j kump. Een kolde rilling trekt over eur rugge; ze knupt de jasse dichte.

Een bietien skrukel lòp ze noar et graf van oma. t Graf was al dichte e maakt.

Ier addn ze van middug oma begraamn, de familie, de buurn en de bekendn, en allemoale waarn ze verdrietig mer ook dankbaar dat ze zo old mog wòrn en in eur leemn zovule meinsn tot stuun e west was. De begrafenisleider ad ieder iene bedaankt veur de leste eer beweezn en et ofskeid van de overledene.

Mer veur eur was et ofskeid te vrog ekoomn zie Jennita ad oma nog wat muun vertelln.

Was oma nog te vrog e stòrvn? Nee zie wus wel beter zie was te laete e west...

Veurzichtig lòt ze eur op de knieen zakkn en in een waas van troann laegt ze de bloemn op et graf.

"Oma wil ie mi-j vergeem?" Meer woordn kan ze niet uut brengn.

Ze pakt een zaldukie en veegt eur betoande gezichte of en get stoan.

"Dag oma," De woordn bestervn eur in de mond.

Een flikkerend lichien kump in eur richting. Wat was dit? Zie ad gieniene e zien toen ze kaerkhof opleup. Bestondn ze dan toch: dwaallichtn?

Een uvering tròk deur eur en.

Een zachte mer dudelijke stemme: "Jennita, niet bang ween, ik bin t!"

"Mamme wat doe ier?"

"Och maegien ik wusse dat a-j aergns mee zaatn."

Met òrtn en stootn vertelt Jennita an eur mamme wat oma eigenlijk nog ad muutn wietn; mer et luchte wel op dat ze t now met mamme edield adde.

Stief genaermd loopn ze noar de uutgaank Jennita dut et ekki dichte, t kaerkhof weer of e sleutn en ook een periode in mien leemn vreug ze zich of. Oma kreg nog een stien op t graf, van eur aerte was een stien evalln.

Mamme, oe wus ie dat ak op t kaerkhof was?"

"Ie addn toch bloemne e plukt uut de tuin?"

"A-j dat e zien dan?"

"Ja, kiend, moeiers zien alles!"

Wim Nijboer-Mastenbroek-

Harfstblaagie

As blaagie fladdern zee deur de löch
Zee leek net een veugeltien op de
vlöch
Wat was zee toch nen teer kleen ding
Ziej kwam zo in mien tuun te ling.

Deur de weend lag zee oonder dikn tak
Opeens wun zee doar wear op-epakt
Mar het begun opeens te reagen
Doar kon det teere blaagie neet
teagen.

Mar gelukkig weidn zee nen eande vot
Heur blad det gung net niet kepot
Ziej vleug deur de löch noa de karke
hen
Kwam achter de kark in ne kipn ren.

Doar wun zee deur de kippe op epikt
Mar de kippe har zik in heur blad veslikt
Zo kwam zee toe verfrommeld veurn dag
Het was net of het toch zo weazen mag.

De weend dee num heur wear stukkie mee
Toew dwarreln zee' n eand vedder noa benee
Zee kwam in tuun doar wast merakel glad!
Nöst een stroeke woaran wat blaaiie zat.

Doar stun nen man metn zo'n harde bloazer
Hee, leut apparaat heel hat doar roazen
Wat had det blaagie toew nen strop
Den bladbloazer zeug heur zo mar op.

Zee vleug toe zo in det lawaajerige ding
Heur bestoan heul op ,zo as det ging
De greunbak diej stun doar a kloar
Zo gun het harfstblaagie doar teloar

Biej mij kump aaltied de fantasie
As ik in harfst diej blaagiej's ziej.

Fenny Martens- Nijverdall

Reggelied

1. As 's mon's de zonne opkump en 't duuster nemt de vluch,
dan spiegelt in het water, de wolken an de luch.
Langzaam stroomt de Regge, langs boerenhuus en plein,
langs akker, veld en weide, of industrieterrein.

Refrein: **De Regge den stroomt zachies, van Deepen tot an Omm'n,
langs Riessen en langs Heldern, um in de Vechte uut te komm'n.
Langs Enter, Goor en Nijverdalen; de Regge kent gin rust,
umdat het zwoele water al die mooie plekkies kust.**

2. Heel lange vaarn der zompen, de Regge op en neer,
die wörd'n e'maakt in Enter en deed'n het vrachtverkeer.
Det gung met zeil of vaarboom, of een jager op 'n wal,
vol törf, katoen of klompen, zo'n zomp kwam oaveral.
3. Mangs stun de Regge dreuge en mangs stun alles blank,
det mos toen wörd'n veraanderd, maar wie kreeng stank veur dank.
Want zo wörd'n oonze Regge, zien eigen tegenpool;
van 'n schoon en spöls riviertje, noar een smerig, recht riool.

Refrein:

4. Noe jong en oald weer kuiert, oaver 't schouwpad hen en weer,
gelach klinkt oaver 't water en 'n zomp vaart ook alweer.
Dan zingt het water zachies, det heur ie hoaste niet,
het is een vrolijk vessie; een oaverwinningslied!
5. De Regge, weer as vrogger, meandert noe mooi voort
en vrolijk daanst de rimpels, weer vrie en ongestoord.
De Regge is weer better, het leed verleden tied,
een stroom van leam passeert oons, as de zonne ondergiet.

Refrein

Herman Kampman – Hellendoorn.

Heldern = Hellendoorn

Deepen = Diepenheim

'n Jager = iemand die vanaf de wal een schip voorttrekt

Melodie: My Lagan Softly Flowing (Bakerloo Junction)

De Overtoom

De leste polln waarn esneedn. De polle op de plaete van et Gaanzediep was et leste an de beurte ewest.

Op de lösval stonn peerd en waegn al te wachtn en de gruune bossn buuzn wördn derop elaedn.

Now, et beste zee de voerman. Aar ie-e tuus bin, dan laegn de buuzn al espreid.

Jan en zien bruur Jewannes waarn tevreedn.

Al de buuzn, die ze epacht addn, waarn der of. Nog een weke of wat en was alles dreuge in de skuure in Gaellemuun.

Toe de leste bos uut de bok was, gongn ze an et skonemaekn.

Alle buuzeruut deruut, en dan met een eusvat et waeter der uut gooin.

Toe dat kloor was, konn ze terugge met de bok nor Gaellemuun.

Noa de middeg mos die weer nor Jouk Lok.

Jouk Lok woonde op de Belt. Jouk Lok gebruikte die bok altied veur zien werk als rietsnieder in de winter en zoemers uurdn Jan en Jewannes de bok.

In et kafeegien bi-j et puntien over de AreMBERGERgrachte reekdn ze dan of.

"Tot volgend joor en doet de groetn an Kunnegien." Kunnegien was zien vrouwgien.

"Ja, ook et beste," zee Jouk dan en dan pakkn ze de fles uut de bok en reedn terugge nor Gaellemuun.

Toen ze kloor waarn met skonemaekn boomden ze terugge de Geute uut en de Zuuderzee op. De zee was rustig en der waejde een kalm wientien uut et zuudn en Jan zette et zeil op. I-j stak een vaerboom in de oek van het zeil en Jewannes nam et roer.

Veurbij de leste polle draejdn ze nor rechts langes de van Vleutn polder recht nor et noordn op weg nor de Overtoom.

Jan zat rustig te kiekn nor de zee. Et was iel elder weer en links wat nor achtern zaag ie Skoklaand as een lange, dekke streep verweg boom de zee uutsteekn. De daekn van uuzn waarn nauwelijks te zien. Verder was de zee op een paer botters noa, leeg.

Recht veuruut zaag ie et begin van de zuuderkribbe met de Overtoom.

Et bruggien was netan te zien en de kribbe gong nor links verder de zee in. Jan kneep zien oogzowat dechte.

Iel in de verte kon ien Kraagnburg zien, et zeefört in de Zuuderzee en et einde van et Zwolse Diep.

In de vaergeul was het zeil van een vrachtskip te zien die met een alve wiend flink opskeut de kaant op van Gaellemuun en de Sluus..

De bok vaerde rustig verder en Jan wörde wat doesterig in de kop. I-j wörde pas weer goed wakker, toe as zien bruur reup.

"Zeg, Jan, aelt de vaerboom mer ies binn en de mast mut ook zo neer, want wi-j bin bi-j de Overtoom."

Jan vun de Overtoom altied een vernemstig dink. As der gien Overtoom was, mossen ze ielemoale umme Kraangburg èn en dat zol uurn duurn en dan mossen ze ook nog de zee op.

Recht veuruut zaag ie de rolln van de overtoom. De rolln laegn achter mekaere nor boom over de kribbe en de bok mos dan nor boom eruult wörn net zolange dat die boom-an was en dan ruulde die over de rolln an de aandere kaante weer of.

A-j mer de bok boom-an konn kriegen, dan gong de rest vanzelf.

Der was ook een soort liere der noast. Ie kann dan een tow met een lusse an een klaamp achteran de bok doen en met die liere de bok nor boom trekkn.

"Zal ek de liere neem?" reup Jewannes. "Ie bliemm in de bok en as ie aan de aandere kaante in de vaergeul leg, dan ol ie um teegn. Dan stap ek weer in de boot."

"Dat is goed" reup Jan. Jewannes stapte op de keien noast de Overtoom pakte et tow van de liere en laegde de lusse over de achterkaante van de bok.

Jan bleef achterin stoan toen zien bruur met de liere de bok nor boom over de rolln trök. Eem balanceerde de bok nog op de boomste paer rullegies en gleeed toe nor beneedn.

Mer Jan ad um niet goed vast öln en toen de bok et diep inskeut, verleur ie zien eemwicht en veul achterover in et waeter..!

"Help !!" skroewde ie nog en kon nog net de achterkaante van de bok griepn.

Jewannes stond op de overtoom te skroewn. *"Old oe vaste, klim der in,"* en nog meer goeie road, mer wat kon ie doen? Neks!

De bok was al deur de wiend de diepe vaergeul innedreevn en Jan kon niet zwemm.

Doodbenauwd eul ie um stief vaste en de bok dreef mer deur, dwers-over et Diep.

Der in klautern kon ie met gien meugelijkheid.

I-j ad een zwoore broek an en leerzeklompn. As ie lösleut zol ie zinkn as een bakstien.

En zo dobberde die nor de overkaante. Zien aadn verkrampn en zien goed wörde loodzwoor... I-j begun um doodmü te vuuln...

Eindeluk vuuld'ie grond onder de voeten: de bazaltkeinn van de noorderkribbe.

De bok dreef et riet in en Jan kreeg steeds meer grond onder de klompn. Tenslotte kon ie in de bok klautern en door zat ie op de raand: doodmuu en deurnnat, de pette ad ie verleurn, mer i-j leefde nog.

Nor een poosien kwam ie weer wat bi-j zien positieven en drukte met zien skoefboom de punterbok weer de vaergeul in. Bi-j de Overtoom, an de aandere kaante, zag ie zien bruur as een standbeeld verstiefd van skrek stoan.

Jan klum op de achterplecht en zwaaide met de nerm. Jewannes zwaaide terugge en Jan kon zowat de zucht van verlechtege van um eurn.

Toen ef Jan zo gow ie kon de mast en et zeil weer oppezet en nor de overkaante teruggezeild. Jewannes was over de kribbe terugge loopn en bi-j de Keet is ie weer an boord estapt.

'Tjonge Jonge, Jan, wat is dat goed ovveloopen. Ie addn wel onderin et Diep kunn laegn. Goddaank."

Zo ist, zee Jan en toen zette i-j et zeil weer op. Wi-j goan weer verder.

Nor Gaellemuun!

Co Mateboer-Genemuiden-

Een niej begin...

**Kom es eam bie mij zitten
en vertel mij wat der is.
Ik heb oe dagelang zien sippen
en mangs leek iej ok te lippen
och mien wieh, wat is der mis?**

**Ku-j niet wenn'n an dat nieje,
vuul iej oe zo vrömd en raar?
Al 't oale mu-j noe missen
oaveral mu-j wear noar gissen
't vuult onzeker en 't vuult naar.**

**De basisschoole was vertrouwd
't vaste ritme elke dag
an de regels wa-j e-wend
de wichter waren oe bekend
op oen gezichie lag een lach.**

**Mar den lach is noe vertröck'n
't nieje valt niet altied met.
Alles vrömd, 't mut nog wenn'n
nieje dinge learen kenn'n
mar 'k weet zeker da-j dat redt !**

**Kom es dichte bie mij zitten
met oons beiden stoa-w toch stark.
Met mekaar ku-w dat wel an
samen goa-w der teegnan
kom mien wieh, wie goat an 't wark..!**

Diny Kloek-Hellendoorn-

Daenkend an...

Daenkend an Holland
zie ik drommen toeristen
traog deur et olde
landschap gaon
menige voetstap
op een zaandrige laandweg
em-m hier permanent
een ofdruk staon
de kamperfoelie
pronkt mit eur kleuren
et herkauwend vee
verspreid over 't laand
leeft kieviet en grutto
as levendig aas
dit alles verpakt
naost dat pad van zaand
En boven et greun
van de malse wei
trilt de locht
in dampen esmoord
tussen witte schaopewolkies
een monotoon gegrom
wat zonder verheffing
alle rust verstoord

Femmy Woltman-Giethoorn-

KÖRT SPUL... van JANNIE BAKKER.

Een deftige dame uut Drachtn
Die zat noar een vrijer te smachtn.
Zie zee: "'k Zal eerlijk zaegn,
't Is veur alleve daegn.
Ek gebruik' em allienig de nachtn!"

Waar woont toch 't kwoad?

Het leup teegn 't eane van de oorlog en vriend en vijand leek'n wè de weg kwiet.
Toch probeer'n de meeste meansen der nog het beste van te maakn. Zo ook Margje met heur gezin.

Het was bitter koald den Kasoamnd. Een harde oostenwind jaag'n stoefsnee oaver 't veld. Nee buut'n ha-j niks te zuuk'n.

Zo zat het gezin bie mekeare bie de warme kachel. Ze hadden de ramen zoas det was veur'eschreemn dichte eplakt ma, det gaf feinlijk allenig nog ma meer gezelligheid.

De zunne van 't huus, van 'n joar of zestiene, zorg'n met 'n fietse met dynamo veur wat lich. Zoas gebruikelijk spöln Va de bekende Kasliedties op 't örgel en ziej, Margje met heur mooie warme stemme zung mee. Vrede op Aarde, klunk het.

De oorlog was buutn 'eslött'n en zo konn'n zullie het wel volhoald'n, niedan?

Ma opeens wödden zie op 'eschrikt deur gebons op de deure.

“Wie doar? “ reup Vaa. Margje zett'n de deure op 'n kiere en doar zag ziej hem stoane, 'n Duutsen soldaat! 'n Jong'n nog! Niet völle oalder as hun zunne Johan.

Grote

holle oog'n in 'n bleek gezichte keek'n heur angstig an. Ma... ' hij was wè de vijand!

En det was gevaarlijk. Det gaf trammelant! Oh, dach zie bange, wat noe? Wat mut ik der met? En de aens zo lieve en gastvrieje Margje deu de deure vlak veur den jong'n zien bange gezichte dichte. Effen leun'n ze teegn de mure en met de oog'n

stief dichte bad ze vurig of de Heer hem verder wol helpen.

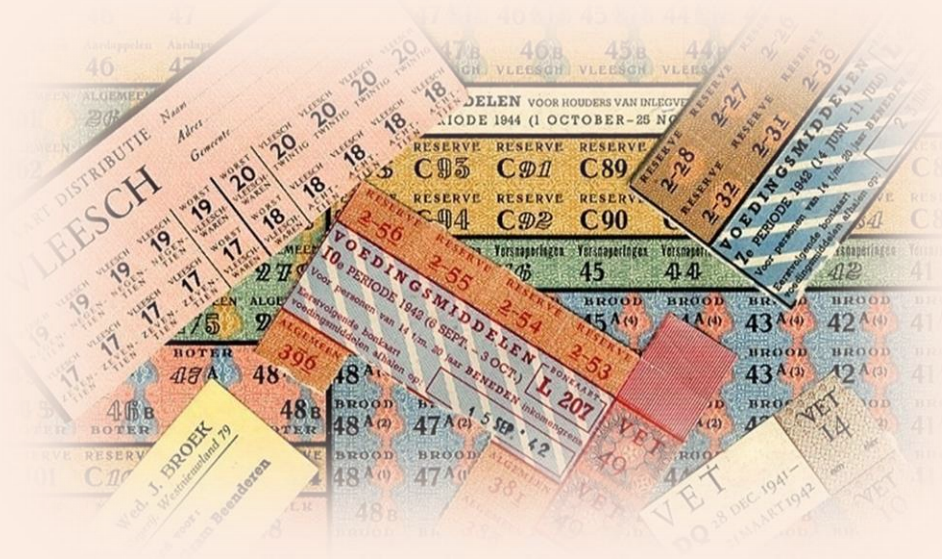
Ma in de varte heurn zie hem roepn:

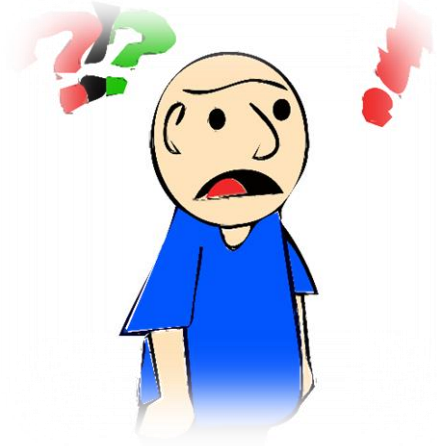
“MA - MA... Maa'am-maá..!” En hard met 'n snik in de stemme: “MUTTI..!”

Joaren doarnoa op net zo'n ziltigen aomnd as toen heurd'n Margje soms nog den angstschreeuw.

Ooh, Waar woont toch het kwoad?

Mineke Mollink-Hellendoorn-

Noabe(rrrr); Badde.

Loat die errr nōw is eem erren in de mond roln.
Noabers Badde.

Ai-j weet dat, dat ök de naam is van een brugge die drie oevers over twee kanaaln met mekare verbindt en dat de noabers over die brugge bi-j mekaar kunt koom.

Drie oevers maar van twee kanaaln. En dat in Groningen.

Een mooie brugge ök nog.

Toen die Badde nog niet zo heel lange kloar was en ik doar langs kwam en an een visser die doar zo'n veertig meter vandoan zat te vissen, vreug of hij wus wat die name betekend, keek hij mi-j an met een gezicht zo van wat bedoel ie en zei, "Ik heb die name nog nooit eerder zien staan. Die zult ze d'r wel pasgeleen op è-zet hem'. "Zit ie hier vake te vissen?" vreug ik.

"Een paar keer in de weke, maar het valt mi-j nōw as ie è-zegd hebt pas op," zee hi., Letters van zo'n dartig veertig centimeter groot. Ze zaten d'r ök al een paar joar an bleek achterof. Gelieke an è-bracht met de bouw van de brugge.

Noabers Badde een toepasselijke name, een brugge woar de mensen op het hoogste punt van verschillende kaanten bi-j mekare kunt koom as ze dat wilt.

Een heel aandere name dan bi-jveurbeeld, 'Ni-je Brug' bi-j Ommen, dat klinkt asof ze zich ofvraagt, zal ik doar wel over hen goan? De oalde was ök al wat gammel.

En dan het 'Eeksterveenschekanaal'. Niet zo heel breed mar wel lange. Spreek et mar is langzaam uut. Dan weet ie ök dat et een ende fietsen is ai-j d'r langs koomt.

En in de winter as het vrüs kun ie einde van de wind of, mar ök er tegen in schaatsen en dat valt dan weer tegen. Dan vuul ie dat wel in de kuten.

Die name,'Eeksterveensch kanaal klinkt ook heel anders dan 'Winschoter Daip'. Doar is niks gien gezelligheid an.

En dan naam van de schaatsters of schaatsters.

Sanneke de Neelink. As ie die name normaal uitspreekt dan weet ie, dat is een langebaan meid. Mar as ie dat doet zoas laatst een televisieverslaggeefster dat deed dan mut et wel een sprinster wezen op de zeer kōrte ofstand. Die zee de achtername al hoaste veur de veurname an.

En dan Irene Wust, logisch toch dat zij die aandern hoaste opvret.

En dan de voetballers, van onder tot boom onder blauwe inkt , gien kiek.

En as ze een doelpunt maakt bint et net kleuters, dan maakt ze een hartje met heur grote haanden. Bint echt net kleuters. En zo hebt ze nog wel meer

van die kinderachtige symbooln, Mar het voetbal zülf is er veule minder deur e-würn umdat ze zich in wedstried ofvraagd wat veur flauw grappie goat wi-j straks doen as wi-j een doelpunt zet. Of hoe vake rolle wi-j umm e as wi-j een tikkie kriegt. Die grote kerels kunt nog een veurbeeld neem an oonze voetbaldames. De meesten loopt gelukkig nog schoongewassen rond. Op een paar noa die ök meent dat ze mooier wordt van die inktvlekken. Die bint net as die voetballers met gekke ding op de arms enzovoort, ök nog niet volwassen en bliem hang in de pubertied.

En wielrenners, Lars Boom, Erik Dekker(loat die errr mar roln) dan weet ie die goat hard.

Maar ja ök Harm Ottenbros, de Adelaar van Hoogerheide. Wel per ongeluk wereldkampioen è- worn. Dat dan wel weer. Et leste stukkie van zien name zegt et al een beetie. Gevuldig veur blessures. Harm kreeg zülf in de gaten dat hij zien fietse van een brug of hoogte mus gooin en nooit meer an wedstried fietsen met mus doen. Hef hij toen ök è-doane.

Ja, en dan de voetballer Messie. Ik heb al zo vake al messie of dankjewel tegen um è-zegd mar gien kik weerumme.

En wat die sporters ök graag zegt "SUPER" super moo. Super gaaf ök nog d'r bi-j. En as ze het helemoale mooi wilt maken maken dan zegt ze dat was gewoon super, super.

Nou ja ik mus altied gewoon warken. Dat heb ik altied wel met plezier è-doane mar niet super. Zo bint er veule meer ding woar zo mar wat è-zegd wordt.

Goa lekker zitten en nog mooier, lekker en gezellig zitten. Lekker eten weet ik wel hoe as ik dat doen mutte mar lekker gezellig zitten?

Mien biln hebt nog nooit tegen mi-j è-zegd wat zit ik lekkker.

Dat een stoel of baanke fijn zit en zacht of stevig met de biln anvuult heb ik wel met è-maakt. Mar dat een zitplaatse lekker smaakt of zoiets wil er bi-j mi-j niet in.

Heb ik nooit è-pruufd. Dan bint er ök nog luu die vind alles oke noa iedere zinne.

En as ie dan soms zegt van: "Dat vind ik niet oke," kiekt ze an van wat bedoel ie.

Alla Rutte tegen Trump. En Trump kletst lustig deur. Oke as et niet oke is, is et ök oke.

Zo mar wat in de ruimte kletsen, mar lustern hebt ze nooit è-leerd.

En ja as ie bi-j Trump an è-land bint rest niets anders dan zwiegen. Het is niet aanders.

Henk Vos-Hoogeveen-

Suja suja kiendtien...

Hiei-ja Compeija,

sief wichien sig in de heija.

Hadde wiej zo'n sief wichien niet,

dan zunge wiej van heija compeija niet!

(Oorsprong onbekend)

Miele

Lest laaz' ek ærgens dat et kieken noar een draeiende wasmesiene op sommige mi-jnsen een bezunder rustgevende utwærking ef.

Van et staeren noar dat ronde raempien, woorachter zæchies brommend de toafellaekens en overemden rustig eur rundties draeien, wörden ze ielemoale kalm. Alle stress en druk liekt dan van eur skolders of te glieren, de wastrommel in um, mét et smerige ziepwaeter mee, wæg-epompt te wörden noar et rioel. Wæg, veurgoed wæg.

Van die gedachte wörden sommige mi-jnsen dus volkomen ontspannen.

Dat berichien kwam op mi-j niet raer over. Nee, ek kon d'r mi-j zeker wel wat bi-j veurstellen. En et leek mi-j ook een goed alternatief veur dr. Vogels Passieflora complex of zelfs antidepressiva: beter een posien noar oen Miele staeren as an de lorazepam, toch? Bovendien göl in dit geval zeker: 'Baet et niet, et skaedt ook niet'. Ek name mi-j dus veur um op zo'n dag, woorop as vuus te vule mos gebeuren en de stress mi-j deur de bloedvaeten zol gieren, de truuk ies uut te proberen. Ek zol dan et Ikea-krukkien middenin de bi-jkeuken veur de wasmesiene zetten en door rustig op goan zitten, mien eufd in de aanden, en dan kieken tot al mien spennigen soepel mee zollen klotsen in et ziepwaeter. Veur mi-j allienig mær dat deinende sop, met zo now en dan mien pyjama of een theedoek die as eevm vriendelijk zwaaide vanachter et raempien. Neks oeven, allienig mær kieken oe as mien wasse, begeleid deur wat monotoon gebrom, lækker èn en weer wiegde tussen de ziepbellen. Door zo'k vaste iel relaxed van wörden, dacht ek toen.

En vandaege wás et dus zo'n dag. Wi-j em de kleinkinders een paer daegen te logeren ad, dan stet et iele uus dus op de kop. De bèèden muun verskeund wörden, d'r stoon nog twie volle wasmaanden met een kop d'r op noast de wasmesiene op eur beurte te wachten, d'r is gien krummel brood meer in uus (want dat e'w op-evoerd an die zielige, utge-ongerde ændties), mien skoonzuster is jorig en verwacht mi-j vanmiddeg, de bubeletheekboeken bin verlopen en muun terugge ebracht wörden, ek eb um alf twie een ofsproake bi-j de pedicure en ek eb ook nog beloofd um een collecte te lopen. Oe muu'k dat in vredesnaeme allemoale in iene dag proppen.

Ek kan senior netuurlijk vroagen um de bubeletheekboeken terugge te brengen en noar de bakker te goan. Elaas is ie mi-j net veur. "Ek goa vandaege vissen", dielt' ie mee an de ontbijttoafel. "en ie oeven tussen de middeg niet op mi-j te rekenen, ek neme brood mee. Ek bin an wat rust toe noa de invasie van de leste daegen".

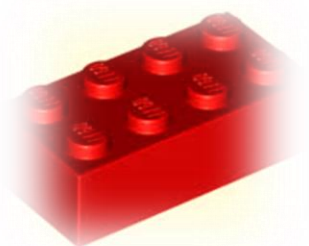
Ja, i-j wel! Mær ek muut mær zien oe aa'k de boel weer op örde kriege!

Terwiel aa'k em deur et raem zie wægfiesen met zien angeldestok zie'k metiene een verdwaeld legoblukkien diepe onder de baanke leggen. Direct mær even oprumen. Gewoon bukkend kan 'k d'r niet bi-j, dus ek goa op de boek veur de baanke leggen en række mien nærm zo værre meugelijk um et blukkien te pakken. Fuj, wat leg et værre wæg! Ek skoeve nog een eindtien deur, de skolder al onder de baanke en met inge-öllen oasem raek ek et blukkien net, mær pakken lukt niet.

Kan 'k nog værder onder de baanke komen? Ek vule dat aa'k rood anlope en tot et uterste gespennen bin. Nog iets værder, nog een klein stukkien...

En dan deink ek opiens: dit is et moment.

Now muu'k et doen.

Ek muut de boel de boel loaten en veur de wasmesiene goan zitten.

En ek wil ook niet liever.

Ek kome in de bienen, loate et legoblukkien lækker onder de baanke leggen, pakke et Ikea-krukken en installere mi-j middenin de bi-jkeuken, tussen de wasmaanden, veur de draeiende wasmesiene.

Ek bin ook an rust toe!

Oe as senior dat dut an de wallekaant wiet ek niet, mær bi-j mi-j is die onrust zo mær niet wæg, en dat leg niet an de wasmesiene: die draeit wel monotoon zien rundties. Al snel krie'k spontaan dörst van dat klotsende waeter veur mi-j. Eerst mær even een glas waeter pakken dan. Ek zitte net weer een alve menuut aa'k een zeurende zeerte in de rugge op vule komen. Dat kump netuurlijk van et zitten op dat ongemakkelijke krukkien! Aa'k mi-j wil ontspänn muu'k wel zörge dat aa'k in een comförtabele stoel zitte! Ek goa weer in de bienen:

krukkien uut de bi-jkeuken, mien gemakkelijke stuultien d'r in. Best een iel gesliep, et past mær net deur de deure en is ook wel groot in de bi-jkeuken, mær et zit een stuk beter. Net aa'k mi-j goed installeerd eb sköt mi-j te binnen dat aa'k de eerappels ondertussen ook wel vaste kan skellen mær die gedachte druk ek wæg: nee, ek oeve neks! Ek goa nog ien keer in de bienen um een kussentien, een plaid en een baenkien onder mien

voeten pakken en dan muut et æcht gebeuren: relæxen! Et lukt mi-j werempel mi-j een paer minuten op de deinende massa te concentreren.

Dan vælt er een skaduw deur de bi-jkeuken: d'r löp iene veur et raempien langes. Dat kan allienig de buurvrouwe mær wezen, dat is de ienigste die deur de achterdeure kump. Oh nee ein! Ek eb een beste buurvrouwe eur, wi-j kun et prima vienden saemen, door niet van, mær zie wil altied proaten en door e'k momenteel gien be-oefte an. Ek wil allienig mær **RUST!** Mær d'r is gien ontkomen an, zie stet al veur mi-j. De mond vælt eur lös as ze mi-j middenin de bi-jkeuken ziet zitten, tussen mien volle wasmaanden, in mien makkelijke stuultien en een plaid over de bienen.

"Wat is d'r gebeurd?" röp ze uut. "Of bi-j te passe ewest?"

Oevule tied en energie zol et mi-j kosten um eur uut te laegen woorumme aa'k ier in de bi-jkeuken veur de draeiende wasmesiene zitte? En áá'k et dan uut-elaegd eb, zol ze et dan wel begriepen, van die lorazepam en zo? Ek kan ook gewoon "Ja"

zaegen. Ja, ek bin te passe ewest. Ek bin estrukeld over mien wasmaanden, laankuut deur de bi-jkeuken, misskien wel met mien eufd tegen de mure, ek wiet niet precies, ek geleuve dat aa'k even buten westen ewest bin. In ieder geval ef mien rugge een verkierde draei emækt, ek kan niet meer ræchtop komen. Mær d'r muut nog zovule gebeuren! Allienig die wasse al! Op aanden en voeten bin'k de kaemer in-ekreupen en e'k et stuultien ierèn esliept. Now kan 'k in ieder geval de wasmesiene en de dreugtrommel strækkies overni-j vullen. Angend vanuut mien stuultien, ja, of op de knienen, aanders lukt mi-j niet. Mær ek eb nog zovule meer te doen! Et iele uus stet nog op de kop, d'r is gien brood meer in uus, en de bubeletheekboeken muun terugge, de pedicure, mien skoonzuster... Oh, en die collecte nog!

Veur aa'k d'r ærg in eb ek et verael verteld. Ek rere d'r zowat bi-j: niet van de zeerte netuurlijk mær van alles wat er nog gebeuren muut, want dat is ook zonder een zere rugge gewoon tevule veur iene dag.

Mien buurvrouwe stet er beteuterd bi-j te kieken. "Now, stille mær. Et kump allemoale wel goed. Ei-j al koffie ad? Niet? Now, dan maek ek eerst ies even een kop koffie. En dan kieken wi-j wat er gebeuren muut. Wiet ie zeker dat aa'j niet noar de dokter oeven? En woor is senior dan toch? De iele dag an et vissen? En gien tillefoon bi-j em zeker? Oh, i-j was an ruste toe. Ja, dan muu'j gien tillefoon meenemen. An ruste toe: dat bin wi-j ook wel ies, ein?"

e skærrelt wat rond in mien keuken en kump dan met twie koppen koffie de bi-j-keuken weer in. "Zo, en vertelt now mær ies wat as d'r muut gebeuren. Brood aelen? Dat zal ek strækkies wel even veur oe doen. En die bubeletheekboeken bin toch al verlopen, dat kump op een dag niet meer an. Dat muut senior dan mörn mær doen. En strækkies geev' ek oe oen tillefoon, dan ku'j oen skoonzuster fulesteern en de pedicure en de collecte ofbellen. Ja, ie kun toch niet lopen? Dan öldt et op, eur!"

Kiek, dát is goeie proat, dat waa'k precies neudig. Aa'w de koffie op em sköf ze mi-j veurzechtig met stoel en al de bi-jkeuken uut, deur de keuken de kaemer in. Gelukkig e'w een ölten vloere. Bi-j de baanke an-ekomen löt ze mi-j mien nærms um eur als sloan en beurt ze mi-j zo uut et stuultien op de baanke. Ek krune wat, kniepe mien ogen dechte en loate mi-j zuchtend umzechtig op de baanke zakken. Zörgzem laegt ze de plaid over mi-j èn.

"Get et zo? Ier is oen tillefoon en een glas waeter. Ei-j nog paracetamol in uus? Dan laeg ek die ook bi-j oe neer. Red ie oe now? Dan koom ek strækkies nog weleven weer met et brood en dan kan 'k metiene de wasmesiene overni-j vullen. Bliëft mær rustig leggen, dat liekt mi-j et beste!"

En met een vrendelijk knekkien get ze de achterdeure weer uut.

De rest van de dag e'k op de baanke elegen. Op ofstaand eurd'ek de wasmesiene rommelen. En ek oefde et wasgoed niet te zien draeien um door iel rustig van de

wörden. Zo now en dan dommeld' ek zelfs even wæg. Nee, volgens mi-j elpt een zere rugge minstens zo goed tegen stress as een draeiende wasmesiene.

De buurvrouwe bracht mi-j op tied mien eten en drinken en deu ondertussen mien wasse en toen as senior tegen vieven thuus kwam wus ie uut skuldgevuul niet oe as ie mi-j in de watten mos laegen. I-j aelde mien lievelingskössien bi-j de Chinees en ek moche de iele oavmd zaegen noar welk tillevisieprogramma aa'k wol kieken. Ek eb em ook nog op zien boek et legoblukkien onder de baanke vandoan loaten vissen. Veur straf.

Oe lange zol zo'n zere rugge eigenlijk duren? Een dag of drie, viere toch zeker wel, dunkt mi-j. En dan veurzechtig-an de droad weer oppakken, niet te rap van staepel lopen, et zwore wærk eerst nog even an een aander overloaten.

Ek deinke dat aa'k d'r nog geregeld weer last van zal krieggen...

Jannie Bakker-Genemuiden-

